

Kopie
art. 792 GW
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

G 181k

nummer 17124
Datum van uitspraak 17 september 2014
Rolnummer 2012/AR/1655

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest van 17 september
2014

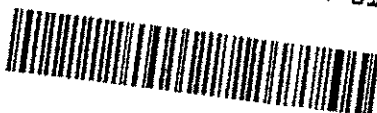
Hof van beroep Brussel

Arrest

18^e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op 24 SEP. 2014
Niet te registreren D'HOOGHE K.

COVER 01-00000033464-0001-0014-01-01-1

INZAKE VAN:

[REDACTED]-statenloze, wonende te 2060 ANTWERPEN, **[REDACTED]**
[REDACTED]
appellant die aanwezig is en wordt bijgestaan door Mr. DE PONTIERE Herman, advocaat met kantoor gevestigd te 8900 IEPER, Veemarkt 5.

tegen:

BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, voor wie optreedt: Dienst Vreemdelingenzaken, gevestigd te 1000 BRUSSEL, Antwerpsesteenweg 59b
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door Mr. MATTERNE Edda, advocaat met kantoor gevestigd te 1000 BRUSSEL, Lakensestraat 123, bus 1.

I. Over de rechtspleging.

01. Het inleidende verzoekschrift werd neergelegd op de griffie van hof op 14 juni 2012 en is gericht tegen een vonnis dat op 15 mei 2012 werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.
02. De partijen hebben conclusie genomen binnen de termijnen die door het hof werden vastgesteld en hebben ieder een dossier met overtuigingsstukken ingediend.
03. De partijen zijn gehoord op de openbare terechtzitting van 22 januari 2014, waarna het hof de zaak in beraad heeft gesteld.

II. De vordering en de bestreden beslissing.

04. Appellant heeft op 5 september 2011 een dagvaarding laten betekenen aan de geïntimeerde ten einde deze te horen bevelen om een verblijfsvergunning af te leveren, onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR voor iedere dag dat de Belgische Staat in gebreke blijft om een verblijfstitel af te leveren.

PAGE 01-00000033464-0002-0014-01-01-4

Hij voert aan dat hij op 27 juni 2007 door de rechter erkend is als staatloze in de zin van artikel 1 van de Conventie van New York en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een arrest van 11 januari 2011 heeft erkend dat hij onverwijderbaar is van het grondgebied, aangezien geen enkel land bereid is hem een *laisser-passer* af te leveren. Doordat hem tegelijk geen verblijfsvergunning wordt verleend, bevindt hij zich in een 'orbit-situatie'.

In dat verband beroept hij zich op een arrest van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof en op de artikelen 3 EVRM, 7 van het BUPO-Verdrag en artikel 3 van het antifolterverdrag, maar niet op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

05. De Belgische Staat voerde als verweer aan dat de burgerlijke rechter geen rechtsmacht heeft om te oordelen over die vordering, bij ontstentenis van een subjectief recht in hoofde van de eiser om op het grondgebied te verblijven. Een norm van objectief recht op basis waarvan een verblijfsrecht zou kunnen worden bekomen is niet aanwijsbaar volgens hem.

Ondergeschikt, voor zover zou worden aangenomen dat de scheiding der machten zich niet tegen de beoordeling van het gevorderde verzet, werd gesteld dat de vordering in elk geval ongegrond is. Hierover wordt aangevoerd dat de eiser een zware correctionele veroordeling heeft opgelopen en zich zodoende heeft uitgesloten van de gunstmaatregel die vervat is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en ook van toepassing van artikel 9bis van dezelfde wet.

Verder wordt betoogd dat geen bewijs voorligt dat huidige appellant 'onverwijderbaar' is: hij zou met name niet aantonen dat hij geen verblijfsrecht zou kunnen krijgen in Azerbeidzjan, Armenië of Oekraïne.

06. Bij de bestreden beslissing verklaart de rechtbank zich zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering.

De redengeving luidt dat de oorspronkelijke eiser niet op een subjectief recht beschikt, beschouwd vanuit het Statenlozenverdrag en de artikelen 3, 15 en 15 EVRM evenals van de artikelen 23 en 191 van de Grondwet, nu deze voorschriften de burger niet toelaten om een welbepaald gedrag van de overheid te eisen.

Eiser wordt veroordeeld in de gedingkosten, die begroot worden op tweemaal 82,5 EUR rechtsplegingvergoeding ten voordele van de Belgische Staat: een vergoeding voor de kortgedingprocedure en een vergoeding voor de bodemprocedure.

07. Appellant ontwikkelt de argumentatie tot staving van zijn vordering thans gedeeltelijk anders dan in eerste aanleg.

Hij betoogt dat de Belgische Staat een fout begaat in de zin van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek door geen regeling uit te werken voor de onverwijderbare staatlozen en dat hij gerechtigd is op herstel in natura van zijn schade. Volgens hem wordt dit herstel bereikt door een verblijfsvergunning toe te kennen.

Dat een vereiste regeling uitblijft, blijkt naar zijn inzien uit arresten van 17 december 2009 en 11 januari 2012 van het Grondwettelijk Hof.

Verder argumenteert hij dat zijn orbit-situatie strijdig is met boven al vermelde verdragsbepalingen die rechtstreekse werking hebben.

08. Bij wijze van dispositief besluit zijn conclusie in hoofdorde als volgt: (...) *“ de oorspronkelijke vordering toe te wijzen en vooreerst vast te stellen dat concludant onverwijderbaar is van het grondgebied, dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en nergens een duurzaam verblijf kan bekomen, vervolgens te zeggen voor recht dat concludant beschikt over een subjectief recht en geïntimeerde te veroordelen om aan concludant een verblijfsvergunning af te leveren, waarbij een einde wordt gesteld aan zijn situatie, die strijdig is met artikel 3 EVRM.”*

Subsidiair vordert hij, voor het geval het hof zou oordelen dat hij niet over een subjectief recht beschikt om *“vast te stellen dat de Belgische Staat in gebreke blijft een regeling uit te werken voor de staatlozen, die buiten hun wil hun nationaliteit zijn verloren en die aantonen geen wettige en duurzame verblijfstitel te kunnen bekomen in een andere staat”* en *“vast te stellen dat dit een fout uitmaakt in de zin van artikel 1382 e.v. en de Belgische Staat te veroordelen tot het afleveren van een verblijfsvergunning ten titel van schadevergoeding in natura”*.

Verder vordert hij om geïntimeerde te veroordelen tot betaling van een dwangsom van 250 EUR voor iedere dag dat hij in gebreke blijft om de verblijfsvergunning af te leveren en hem te veroordelen tot betaling van de gedingkosten, die hij begroot op 1.320 EUR rechtsplegingvergoeding in elke aanleg en op 2.640 EUR rechtsplegingsvergoeding verbonden aan de procedure in kort geding.

09. Geïntimeerde besluit dat het hoger beroep moet worden ongegrond verklaard en vordert om de appelland te veroordelen in de gedingkosten, begroot op 1.320 EUR rechtsplegingvergoeding.

Hij herneemt het standpunt dat hij in eerste aanleg ontwikkelde op ieder van de door appelland aangevoerde punten van kritiek en handhaaft met name dat het hof zich zonder rechtsmacht moet verklaren, bij ontstentenis van een subjectief recht in hoofde van appelland om als staatloze automatisch in het land te mogen verblijven.

Op dat punt wordt gesteld dat hij enkel een gunstmaatregel kan aanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarover het bestuur discretionair beslist.

Over de hem toegeschreven fout geeft hij aan dat de vraag naar regelgeving over het statuut van een 'onverwijderbare staatloze' een politiek karakter heeft, dat niet kan gevoerd worden voor een rechtscollège. Ook zou de beweerde schade wegens het uitblijven van regelgeving trouwens niet in natura kunnen vergoed worden door de afgifte van een verblijfstitel.

Verder betoogt hij dat appellant niet voldoet aan de voorwaarden om tot verblijf op het grondgebied te worden toegelaten wegens terugkerende strafbare gedragingen, waardoor hij zichzelf van een gunstmaatregel heeft uitgesloten. Overigens blijft hij erbij dat appellant niet aantoont dat hij geen verblijfsrecht zou kunnen krijgen in Armenië, Azerbeïdzjan of Oekraïne.

Mocht het hof over dit alles anders oordelen, dan kan er volgens hem toch geen reden bestaan om een dwangsom op te leggen. In dat verband geeft hij aan dat verblijfstitels worden afgeleverd door de gemeentebesturen en dat hij het hiermee gepaard gaande tijdsverloop niet kan bepalen.

III. Het verzoek tot heropening van het debat.

10. Appellant heeft op 14 mei 2014 een verzoekschrift ingediend om het debat te heropenen in verband met een arrest van 24 april 2014 van het Hof van Cassatie. Het betreft een beslissing die een arrest van 16 oktober 2012 van het hof van beroep te Brussel casseert waarbij dit hof zich zonder rechtsmacht had verklaard op de gronden aangevoerd door huidige geïntimeerde.

Geïntimeerde heeft op 28 mei 2014 opmerkingen doen toekomen aan het hof waarbij ze stelt dat er geen reden is om het debat te heropenen. Als bijlage bij haar bemerkings voegt ze een beslissing van het EHRM van 1 april 2014 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de weigering van een asielaanvraag.

11. Het vermelde arrest van 24 april 2014 sluit aan bij het arrest van 1 oktober 2007 dat oordeelde over de rechtsmacht van hoven en rechtbanken in geval van aantasting van een subjectief recht door een bestuurlijke overheid met discretionaire beslissingsbevoegdheid.

Het arrest van 24 april 2014 bevestigt ondermeer de rechtspraak van het Hof van Cassatie volgens dewelke de rechtscolleges van de rechterlijke macht een door de administratieve overheid bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief recht zowel kunnen voorkomen als vergoeden.

Er is geen nieuw en ter zake dienend feit dat de heropening van het debat kan wettigen.

IV. Beoordeling.

Over de belangrijkste feiten.

12. Over de feiten die appellant betreffen en ter beoordeling van de vordering relevant zijn, bestaat er geen betwisting. Wel stelt geïntimeerde vragen bij de 'niet-verwijderbaarheid' van appellant.

Appellant heeft Armeense ouders, maar werd op 23 december 1977 geboren te Baku in Azerbeidzjan. Het betreft twee voormalige sovjet republieken, die na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in december 1991 onafhankelijke staten werden. Hij kwam vanuit Oekraïne naar België en heeft op 20 april 2000 asiel aangevraagd. De aanvraag werd op 6 maart 2003 verworpen door het Commissariaat van vluchtelingen en staatlozen en appellant had intussen al op 7 mei 2001 het bevel gekregen om het land te verlaten.

Appellant heeft de beslissing van 6 maart 2003 bestreden voor de Raad van State, maar die heeft het beroep op 1 maart 2006 verworpen.

Een aanvraag die op 4 juli 2003 werd ingediend op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd op 22 juni 2004 niet-ontvankelijk verklaard en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 4 april 2007 door de Raad van State verworpen.

Ook het beroep tegen het bevel van 22 juni 2004 om het land te verlaten, werd door de Raad van State verworpen op 14 september 2007.

Op 26 juni 2007 werd appellant opnieuw bevolen om het land te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 27 juni 2007 werd appellant erkend als staatloze en deze beslissing is definitief geworden.

13. Appellant heeft ook een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar die werd op 8 juli 2010 ongegrond verklaard.

PAGE 01-00000033464-0006-0014-01-01-4

Het verhaal tot vernietiging van deze beslissing werd ingewilligd bij een arrest van 11 januari 2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die van oordeel was dat feiten die werden aangevoerd om aan te tonen dat appelland als staatloze 'niet-verwijderbaar' was, niet werden onderzocht, zodat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Intussen had appelland op 7 december 2010 ook een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet ten einde gemachtigd te worden om in het land te blijven op medische gronden. Die aanvraag werd verworpen op 11 januari 2011, wegens de strafrechtelijke antecedenten van appelland. Het verhaal tegen die beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij een arrest van 16 mei 2011.

Als gevolg van het arrest van 11 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het bestuur op 11 mei 2011 opnieuw beslist over de aanvraag van appelland, die hij had ingediend met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, en deze opnieuw verworpen.

Ook deze beslissing werd bestreden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten die aan deze beslissing was verbonden, werd door geïntimeerde ingetrokken op 4 april 2012.

14. Navolgend heeft appelland op 10 mei 2011 de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel geadieerd in kort geding om de veroordeling te bekomen van de Belgische Staat tot aflevering van een voorlopige verblijfstitel, op grond van het feit dat hij zich als niet-verwijderbare staatloze in een orbit-situatie bevindt.

Deze vordering werd toegewezen bij een beschikking van 24 juni 2011, waartegen hoger beroep werd ingesteld. Dit hoger beroep werd ongegrond verklaard bij een arrest dat op dezelfde dag als onderhavig arrest wordt uitgesproken.

De vermelde beschikking legt de oorspronkelijke eis ook op om de bodemrechter te adieren, hetgeen appelland heeft gedaan bij dagvaarding die op 5 september 2011 werd betekend en die aan de basis ligt van het vonnis waartegen het voorliggende hoger beroep werd ingesteld.

Sedert 9 november 2011 is appelland in het bezit van een voorlopige verblijfstitel. De titel vermeldt dat de afgifte gebeurt 'ten voorlopige titel en zonder dat er verdere rechtsgevolgen kunnen worden aan verbonden dan die van de uitvoering van een bij voorbaat uitvoerbare rechterlijke uitspraak waartegen beroep.'

15. Sedert zijn verblijf in België heeft appelland ook in de gevangenis verbleven wegens strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen.

Bij een arrest van 2 juni 2004 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende drie jaar voor 5 maanden, wegens valsheid in geschriften.

Bij een arrest van 10 januari 2008 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 3 jaar effectief voor ondermeer afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op een niet nader gepreciseerde datum heeft appellant de gevangenis mogen verlaten onder het stelsel van de enkelband.

Over de rechtsmacht van het hof.

16. De hoven en rechtbanken hebben te oordelen in zake geschillen over burgerlijke en politieke rechten en zodoende over vorderingen die door een partij worden ingediend en gegrond zijn op een subjectief recht.

Ten overstaan van een bestuur is een juridische verplichting op grond waarvan een subjectief recht wordt gestoeld enkel voorhanden indien de bevoegdheid van het bestuur geheel doelgebonden is.

Evenwel heeft het hof ook rechtsmacht om te oordelen over de onrechtmatige aantasting van een subjectief recht ten gevolge van de uitoefening door de bestuurlijke overheid van een discretionaire bevoegdheid, zowel om die aantasting te voorkomen als te vergoeden, met dien verstande dat de rechter zich niet in de plaats mag stellen van de bestuurlijke overheid en hij die overheid haar beleidsvrijheid niet mag ontnemen. De rechter mengt zich niet in de uitoefening van de bij de wet aan de overheid voorbehouden machten, wanneer hij, om de benadeelde partij in haar rechten te herstellen, aan de overheid een maatregel oplegt om een einde te maken aan de schadelijke aantasting van de rechten van de benadeelde partij (Cass. 1 oktober 2007, R.W. 2009-2010, p. 105; Cass. 24 april 2014).

17. Verder wordt de rechtsmacht niet bepaald door het bewijs van het bestaan en van de aantasting van het geclaimde subjectief recht, maar door het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het geschil waarbij de eiser aanvoert dat zijn subjectief recht werd geschonden.

In de inleidende dagvaarding voert de appellant aan dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren, en dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat hij, vergeleken met een erkende vluchteling, als erkende staatloze wordt gediscrimineerd, nu hij in zijn 'orbit-situatie' geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen.

Ook beroept hij zich op de bescherming die het Statenlozenverdrag verleent en op artikel 3 EVRM dat verbiedt om mensen te onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder stelt hij dat het gevorderde, de afgifte van een verblijfstitel, vereist is om de schending van zijn subjectief recht te doen ophouden.

18. De aldus ingediende rechtsvordering behoort tot de rechtsmacht van het hof.

Zodoende is het hoger beroep gegrond op dit punt, waarover de eerste rechter anders oordeelde, en dient de vordering van appellant ten gronde te worden behandeld.

19. Bij vonnis van 27 juni 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen is appellant erkend als 'staatloos' in de zin van artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

Deze beslissing werd genomen op eensluidend gunstig advies van het openbaar ministerie, nadat was vastgesteld dat voldoende bewijs voorligt dat ██████████ niet wordt beschouwd als onderdaan van de republieken Azerbeidzjan, Oekraïne of Armenië.

Het staat zodoende definitief vast dat appellant staatloos is.

20. Het arrest van 11 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aan dat de huidige appellant zich er niet enkel op beroept dat hij staatloos is, maar ook dat hij niet-verwijderbaar is en in dat verband attesten voorlegt van diplomatieke missies die attesteren dat hem geen paspoort of een laissez-passer kan worden afgeleverd. Hieruit moet blijken dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Omdat met die feitelijke elementen geen rekening werd gehouden in de afwijzende beslissing van 8 juli 2010 werd deze beslissing vernietigd.

De beslissing van 11 mei 2011, waarbij de aanvraag van 26 juni 2009 op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw wordt behandeld, geeft over die prangende humanitaire situatie aan dat niettegenstaande de voorgelegde attesten, appellant niet aantoonde dat hij geen verblijfsrecht meer geniet in een van de drie vermelde staten of zelfs in een ander land. Ook wordt aangegeven dat het feit dat de betrokkene niet zou kunnen gerepatriëerd worden en aldus niet-verwijderbaar zou zijn, niet impliceert dat hij niet vrijwillig de nodige stappen zou kunnen ondernemen om te voldoen aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten.

21. Er kan niet worden bijgetreden dat wanneer appellant attesten voorlegt van de drie diplomatieke missies van de landen waarmee hij eerder een verblijfsband had (Azerbeidzjan, Armenië en Oekraïne) waaruit blijkt dat ze hem geen paspoort of laissez-passer kunnen afleveren, hij nog andere stappen zou kunnen ondernemen om aan te tonen dat hij niet-verwijderbaar is.

PAGE 01-00000033464-0009-0014-01-01-4

Het bestuur geeft immers zelf geen enkele aanwijzing voor hetgeen appellant nog zou kunnen ondernemen om als staatloze in een ander land een duurzaam verblijfsrecht te bekomen.

Met name valt niet in te zien waarom een ander land dan de drie vermelde, waarmee de betrokkene geen enkele band heeft, het verblijfsrecht zou verlenen indien geïntimeerde het hem zelf ontzegt.

Zodoende moet worden aangenomen dat appellant wel degelijk niet-verwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten in dit verband kan worden verweten.

22. Over de juridische toestand waarin appellant zich als 'niet-verwijderbare staatloze' bevindt, oordeelde het Grondwettelijk Hof bij herhaling (arresten nrs. 128/2009 van 17 december 2009 en 1/2012 van 11 januari 2012) dat erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen zich in grotendeels vergelijkbare situaties bevinden, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van internationaal recht die hun situatie beheersen (het Verdrag van New York van 28 september 1954 versus het Verdrag Van Genève van 28 juli 1951), maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naar gelang het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

“Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan krijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten. Hieruit vloeit voort dat, wat het verblijfsrecht betreft, het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.”, aldus het Grondwettelijk Hof (overwegingen B.7 arrest nr. 128/2009 en B.10 arrest 1/2012).

23. Omdat die discriminatie niet voortvloeit uit artikel 49 van de Vreemdelingenwet - die enkel de situatie van de vluchteling regelt -, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling in de Vreemdelingenwet die aan de in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten, komt het aan de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen, zo oordeelde het Grondwettelijk Hof (punten B.11 en B.12.1 arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012).

De conclusie van het Grondwettelijk Hof daaruit luidt dat de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre hij niet erin voorziet dat de in België erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben, een verblijfsrecht hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten op grond van artikel 49 van die wet (dictum arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012).

24. Er kan geen twiifel over bestaan dat in het voorliggende geval subjectieve rechten van appellant werden geschonden.

Het Grondwettelijk Hof stelde de schending vast van het gelijkheidsbeginsel en de discriminatie waarvan de niet-verwijderbare staatloze slachtoffer is.

Het recht van appellant op gelijke behandeling en om niet te worden gediscrimineerd, dat overigens ook wordt gewaarborgd door de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wordt geschonden.

Verder heeft het juridische vacuüm verbonden aan de orbit-situatie waarin de niet-verwijderbare staatloze zich bevindt voor gevolg dat hij jarenlang dient te leven onder een voortdurende vrees voor uitwijzing, dat hij niet mag werken en evenmin sociale rechten kan genieten.

Zodoende wordt hem niet de kans gegeven om een waardig leven te leiden, hetgeen strijdt met artikel 3 van het EVRM dat verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende of onmenselijke behandeling te onderwerpen.

Dergelijke behandeling is ook niet bestaanbaar met de artikelen 1 en 4 van het reeds vermelde Handvest van de Europese Unie.

25. Overigens kan in dit verband worden verwezen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak van Sisojeva en anderen tegen Letland (EHRM, nr. 60654/00, 16 juni 2005 www.echr.coe.int).

Het betreft een zaak waarin de Letse overheid jarenlang weigerde het verblijf van een staatloze vrouw en haar gezin te regulariseren. De betrokkenen woonden al jarenlang in Letland, hadden er economische en sociale banden opgebouwd en waren staatloos geworden door de ontbinding van de Sovjet-Unie. Daarover oordeelde het Hof dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument aan een staatloze en haar gezin af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

Het feit dat betrokkenen niet werden uitgewezen en aldus gedoogd werden, bood volgens het Hof geen ontoereikende oplossing.

26. Het Grondwettelijk Hof heeft ook geoordeeld dat, in afwachting van het verelste wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, het aan de geadieerde rechter toekomt een einde te maken aan de gevolgen van de vastgestelde ongrondwettigheid, nu die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt (punt B.11 arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012).

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen kan enkel een einde worden gemaakt aan de schending van de subjectieve rechten van appellant, verbonden aan de vastgestelde ongrondwettigheid van de Vreemdelingenwet, door hem een verblijfstitel te geven in afwachting van de totstandkoming van de wetgeving die volgens het Grondwettelijk Hof vereist is.

In dat verband is niet ter zake dienend dat appellant sedert zijn verblijf op het Belgische grondgebied twee correctionele veroordelingen heeft opgelopen.

27. De algemene conclusie luidt dan dat de vordering van appellant gegrond is zoals hierna is bepaald.

De af te geven verblijfstitel vervangt deze die op 9 november 2011 aan appellant werd bezorgd ter uitvoering van de beslissing van de kortgedingrechter van 24 juni 2011.

28. De kosten van de rechtspleging komen ten laste van geïntimeerde, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, rechtsplegingvergoeding inbegrepen. Deze wordt begroot op 1.320 EUR in elke aanleg voor appellant.

IV. Dictum.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof beslist op tegenspraak,

Verwerpt het verzoek tot heropening van het debat.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

PAGE 01-00000033464-0012-0014-01-01-4

Doet de bestreden beslissing teniet, behoudens waar de kosten worden begroot,

Verklaart de vordering ontvankelijk en als volgt gegrond,

Veroordeelt geïntimeerde om het nodige te ondernemen opdat appellant in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning die geldig blijft: (1) totdat het bevoegde bestuur zal hebben kunnen beslissen over een aanvraag van de heer ██████████, die deze zonder verwijl zal behoren te doen met toepassing van de door de federale wetgever uit te vaardigen regelgeving die thans geheel ontbreekt voor het statuut van de personen die als staatloze niet-verwijderbaar zijn en (2) totdat alle rechtsmiddelen tegen een voor appellant eventuele negatieve beslissing die met toepassing van die uit te vaardigen regelgeving zou genomen worden, zullen uitgeput zijn.

Zegt dat de af te leveren verblijfstitel deze vervangt die hem op 9 november 2011 werd bezorgd ter uitvoering van de beschikking van 24 juni 2011.

Zegt dat een dwangsom wordt verbeurd van 100 EUR per dag dat geïntimeerde in gebreke blijft om de aflevering van de verblijfsvergunning te bewerkstelligen, te rekenen vanaf de eerste dag van de vierde maand die volgt op de betekening van dit arrest.

Veroordeelt de geïntimeerde tot betaling van de gedingkosten, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, telkens begroot op 1.320 EUR rechtsplegingvergoeding voor appellant.

*****

PAGE 01-00000033464-0013-0014-01-01-4

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de kamer 18 van het hof van beroep te Brussel op 17 september 2014,

Waar aanwezig waren:

- Dhr. P. BLONDEEL,
- Dhr. E. BODSON,
- Mevr. K. POPLEMON,
- Mevr. D. VAN IMPE,

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Plaatsvervangend raadsheer,
Griffier.

D. VAN IMPE

K. POPLEMON

E. BODSON

P. BLONDEEL

